

betinget af en indtægt i erhvervskommunen på mindst 2 000 kr. mod tidligere kun 1 000 kr. og af en statsskattepligtig indkomst på mindst 5 000 kr. mod tidligere 3 000 kr. For erhvervsskatteydere til en af de tre hovedstadskommuner blev grænsen for den skattepligtige indkomst forhøjet fra 4 000 kr. til 6 500 kr.

Under hensyn til den senere stedfundne forskydning i pris- og indkomstniveauet bestemmes det nu, at erhvervsskattepligten fra og med skatteåret 1949—50 for det første skal være betinget af, at skatteyderen i erhvervskommunen har haft en indtægt af mindst 4 000 kr. i det til grund for skatteansættelsen liggende regnskabsår (indenrigsministeren havde oprindeligt foreslået beløbet sat til 3 000 kr., men dette ændredes i folketinget), og dernæst af, at skatteyderen for det pågældende skatteår er ansat til indkomstskat til staten af et beløb, der overstiger den ved skatteårets begyndelse for erhvervskommunen senest fastsatte *indtægtsgrænse for nydende medlemsskab af en statsanerkendt sygekasse*. Denne såkaldte sygekassegrænse udgjorde pr. 1. april 1949 8 300 kr. for København, Frederiksberg og Gentofte, 7 700 kr. for købstæder og Marstal samt flækker og bymæssige bebyggelser på landet med over 1 500 indbyggere og 6 700 kr. for det øvrige land.

Det tilsigtedes herved at sikre opholdskommunen den fulde skat af alle mindre skatteydere, det vil sige dem, hvis indkomst ikke er højere, end at de udgifter, deres tilstedeværelse medfører for kommunen, må antages i det store og hele gennemsnitlig at sluge hele den skat, de betaler, medens erhvervskommunen får andel i skatterne af de større skatteydere. Endvidere medfører ordningen, at indtægtsgrænsen, uden at særlige yderligere lovbestemmelser er fornødne, bliver reguleret i forhold til det skiftende indtægtsniveau.

I forbindelse med de nævnte ændringer er der foretaget en revision af de i lovens § 27, stk. 2, indeholdte regler om *kommuneskattens fordeling mellem opholdskommune og erhvervskommune*. Denne revision går for det første ud på